

закону щодо свободи совісті та багато чисельністю відомих нормативно-правових актів.

Література

1. Бабенко Л. Як українців робили атеїстами: державна політика проти релігії у перші десятиліття радянської влади. URL: <http://uamoderna.com/md/babenko-atheism>
2. Конституция Украинской ССР (1919). URL: [https://ru.wikisource.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D0%A0_\(1919\)](https://ru.wikisource.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D0%A0_(1919))
3. Декрет СНК РСФСР от 23.01.1918 Об отделении церкви от государства и школы от церкви. URL: https://ru.wikisource.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D0%BE%D1%82_23.01.1918
4. Чучалін О. Антирелігійна політика радянської влади у сфері освіти та її вплив на виховання молоді у 1920 – 1930-х рр. Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка. Серія: Історія. 2014. Вип. 1. Ч. 3. С. 30–33.

Анна Володимирівна Мартиненко – студентка I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Вікторія Олегівна Панкратова** – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

КРИМІНАЛІЗАЦІЯ МОЛОДІЖНОГО СЕРЕДОВИЩА: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

На сучасному етапі розвитку України однією з найбільш актуальних проблем суспільного устрою є проблема формування правосвідомості та правомірної поведінки молоді. У державі йде активне обговорення питань загострення проблеми правового нігілізму, особистісних аспектів формування правової культури, зокрема й молоді.

Безперечним можна вважати той факт, що на сьогоднішній день суспільство звертає пильну увагу на проблему злочинності в молодіжному середовищі, оскільки дана категорія громадян є головною рушійною силою в процесі формування майбутнього держави.

Молодь, якій бракує життєвого досвіду, здатна піддаватися впливу інших – йде на жакливі дії, що не передбачені законом будь-якої країни (крадіжка, розбій тощо). Дані категорія осіб потребує підвищеної уваги з боку громадськості, державних управлінських структур, так як в силу своїх соціально-психологічних і соціально-вікових особливостей може підпадати під вплив кримінального світу.

Проблема криміналізації молодіжного середовища є актуальною і злободенною на сьогоднішній день. Ситуація в молодіжному середовищі ускладнюється тим, що на початковому етапі групи кримінальної спрямованості можуть залучати молоду людину своєю альтернативністю, агресивністю життєвого стилю. Як відомо, характерною рисою молодіжної культури є категоричність суджень, максималізм, неприйняття порад оточуючих, їх нерідко обтяжує підпорядкування існуючим моделям суспільного розвитку, нормативно-регламентованій повсякденному житті. Зазначені тенденції побічно сприяють зростанню впливу кримінальних установок і кримінального світогляду.

У науковій літературі до причин недостатньої ефективності попередження криміналізації молодіжного середовища відносять: недостатню усвідомленість проблеми; органи МВС займаються проведенням профілактики щодо запобігання діяння, але дії обмежені; слабке навчальне виховання пов'язане з ювенальною злочинністю.

Причини процесу криміналізації молодіжного середовища мають загально соціальний характер. Як і раніше, значна кількість молодих людей засуджуються за злочини і відбувають покарання в місцях позбавлення волі. У результаті частина осіб, які повернулися з місць позбавлення волі, активно беруть участь у формуванні молодіжних груп кримінального характеру.

Загально відомим є факт, що криміналізуються багато молодіжної спільноти спортивної спрямованості. Наприклад, секції карате, кікбоксингу, боксу, боротьби та інших видів єдиноборства. У багатьох випадках вони використовуються криміналом як бойові загони, резерв охорони. Ситуація ускладнюється тим, що у своїй більшості такі об'єднання мають легальну основу діяльності (2, с. 264).

Налічують велику кількість методів та заходів боротьби із злочинністю в молодіжному середовищі:

- профілактичні бесіди із сім'ями, а належну увагу необхідно надати родинам із проблемними випадками, консультації за участю працівників правоохоронних органів та юстиції;
- підтримання та нав'язування молоді лише корисних звичок та в загалом здорового способу життя;
- доступність високоякісної освіти;
- забезпечення молоді робочими місцями.

На законодавчому рівні прийнято ряд нормативно-правових актів у даній сфері. Зокрема, це Закони України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді України», «Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю», Постанова Кабінету Міністрів України № 148 від 18 лютого 2016 року «Про затвердження Державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2016-2020 роки та внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України» та інші.

Загальнопроєвентивне значення має відродження закладів військово-патріотичного спрямування та розвитку скаутського молодіжного руху. Зайняти бездіяльний період молоді, особливо мешканців депресивних територій, можна шляхом утворення мережі таборів, загонів, команд, громадських організацій скаутського спрямування на чолі з учасниками бойових дій, ветеранами спецслужб, відставними офіцерами. Останні авторитетно і переконливо в просвітницько-навчальних та пригодницько-ігрових формах можуть здійснювати військово-патріотичне виховання, сприяти розвитку суспільно корисних особистих рис, навичок адаптації до складних життєвих обставин, виживання в екстремальних ситуаціях та конструктивному розв'язанню життєвих проблем (1, с. 79).

Отже, реалізація перелічених заходів забезпечить створення необхідних умов та дотримання гарантій повноцінного соціального становлення і розвитку молодого покоління в інтересах суспільства.

Література

1. Головкін Б.М. Запобігання криміналізації молодіжного середовища. Питання боротьби зі злочинністю : зб. наук. пр. Харків. : Право, 2012. Вип. 23. С. 76-87.
2. Кубякин Е. О. Криминализация молодежной культуры в условиях современного информационного общества. Общество и право. 2010. № 2(29). С. 263-266.

Ілона Юрївна Ніколенко – студентка I курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Вікторія Олегівна Панкратова** – доцент кафедри
юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ПРАКТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ДЖЕРЕЛО ПРАВА

Правова система України переживає період входження в європейський правовий простір. З огляду на необхідність приведення українського права у відповідність до норм і принципів міжнародного права важливим є вивчення європейського правового досвіду та європейської правової доктрини щодо джерел права.

Проблема визначення судової практики Європейського суду з прав людини джерелом українського права є малодослідженою в повній мірі сьогодні. На практиці законодавчо закріплене положення визнання судової практики Європейського суду з прав людини джерелом українського права стикається з труднощами, що створює ситуацію необхідності дослідження цього питання.